

Arrest

nr. 130 043 van 24 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 december 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 februari 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.3. Op 20 februari 2014 legde de verwerende partij een inreisverbod op. Dit betreft de tweede bestreden beslissing.

2. Over de voorwerp van het beroep en de ontvankelijkheid ervan

Verzoeker viseert blijkens de aanhef van het verzoekschrift de eerste bestreden beslissing, doch stelt op pagina 2 van zijn verzoekschrift dat ook *“hoger beroep wordt aangetekend”* tegen *“een bevel om het grondgebied te verlaten”*. De twee middelen die ontwikkeld worden in het verzoekschrift zijn enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing. In fine van het verzoekschrift wordt dan weer gesteld *“Dat om dezelfde redenen als hogervermeld eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden”*. Bij de inventaris der stukken wordt onder stuk 1 verstaan, *“bestreden beslissing tot afwijzing regularisatie dd. 20.02.2014 met medegaand bevel om het grondgebied te verlaten”*. Bij het verzoekschrift worden echter enkel de eerste en tweede bestreden beslissing gevoegd.

Het voorwerp van het beroep moet duidelijk omschreven worden en indien een beslissing bestreden wordt, moet zij gevoegd worden bij het verzoekschrift, zodat het voor de Raad en de verwerende partij ook duidelijk is om welke beslissing het handelt. Dit is in casu niet het geval. De Raad verklaart het beroep dan ook onontvankelijk voor zover het zou gericht zijn tegen *“een bevel om het grondgebied te verlaten”*.

Voorts wordt geen middel ontwikkeld tegen het inreisverbod, zodat het beroep onontvankelijk is voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Dit houdt ook in dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod een definitief karakter krijgt, aangezien de beroepstermijn om deze beslissing aan te vechten al lang verstreken is.

Blijkens de tweede bestreden beslissing werd een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Uit niets blijkt dat dit inreisverbod niet langer van kracht zou zijn. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*. Gelet op bovenstaande vaststellingen werd ter terechtzitting verzoekende partij de vraag gesteld welk belang zij nog meent te hebben bij haar beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, immers niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet – vast te stellen dat het verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en haar aldus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

In het proces-verbaal van de terechtzitting van 4 september 2014 staat het volgende vermeld: *“De verzoekende partij stelt dat zij haar belang behoudt en meent dat de wetgeving tegenstrijdig is, daar zij onderworpen is aan een inreisverbod, terwijl artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 haar toelaat om in buitengewone omstandigheden vanop Belgisch grondgebied een verblijfsaanvraag in te dienen”*.

Voor zover verzoekende partij van oordeel is dat er sprake is van tegenstrijdige wetgeving, kan de Raad niet meer doen dan hiervan akte te nemen. Het komt hem immers niet toe een uitspraak te doen over wetskritiek. Daarenboven merkt de Raad op dat de vraag om het inreisverbod te doen opheffen of opschorten, zoals voorzien in artikel 74/12, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet, dient te worden onderscheiden van de aanvraag om verblijfsmachtiging die op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ingediend. De eerste aanvraag dient gericht te worden aan de minister of zijn gemachtigde (cf. artikel 74/13, §2 van de Vreemdelingenwet), dient in principe te worden ingediend via

de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland (cf. artikel 74/12, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet) en betreft omstandigheden die volgens de aanvrager nopen tot een opheffing of opschorting van het inreisverbod, daar waar de tweede aanvraag moet worden ingediend bij de burgemeester of zijn gemachtigde en omstandigheden betreft die volgens de aanvrager het indienen van de aanvraag tot een verblijfsmachtiging en het toekennen ervan in België verantwoordt. Artikel 74/11, §4 van de Vreemdelingenwet stipuleert uitdrukkelijk dat de vreemdeling geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk heeft tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod. Een aanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan dan ook geen aanleiding geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, zolang het geldend inreisverbod niet is opgeheven of opgeschort. Dit houdt in dat geen gevolg kan worden gegeven aan een aanvraag die op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend door een vreemdeling die onder een definitief inreisverbod staat. Verzoekende partij kan haar in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten in het licht van artikel 8 EVRM dan zonedig laten gelden in het kader van de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod. Ten overvloede kan dan ook geen tegenstrijdigheid worden ontwaard in de betrokken wetsbepalingen.

Verzoekende partij toont niet aan alsnog over het wettelijk vereiste belang te beschikken ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is zijn geheel ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA